

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ >>> ZÁŘÍ >>> 105. sezóna 2014/15

S JINDROU JANOUŠKOVOU NEJEN O ZOJČINĚ BYTĚ

OPÉRATION ROMÉO – PREMIÉRA VE FRANCOUZŠTINĚ

NÁVRATY DRAMATURGYNĚ JANY PITHARTOVÉ

PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ SYMBOLEM HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY. PŘEDSTAVENÍ SE ZNAČKOU UVÁDÍ AGENTURA KOMETA

MĚSTSKÉ DIVADLO

ÚTERÝ	2.	19:00	BALADA PRO BANDITU	KONEC 21:40	39. REPRÍZA	F
STŘEDA	3.	18:00	A JE TO V PYTLI!	KONEC 20:10	24. REPRÍZA	X
PÁTEK	5.	19:00	ROZBITÝ DŽBÁN	→ KONEC 20:40	17. REPRÍZA	H
SOBOTA	6.	18:00	ZOJČIN BYT	KONEC 20:00	5. REPRÍZA	U
ÚTERÝ	9.	19:00	ZOJČIN BYT	KONEC 21:00	6. REPRÍZA	A
ČTVRTEK	11.	19:00	JMÉNO RŮŽE	KONEC 21:25	17. REPRÍZA	C
PÁTEK	12.	19:00	A JE TO V PYTLI!	KONEC 21:10	25. REPRÍZA	E
SOBOTA	13.	19:00	V. Klimáček / OPÉRATION ROMÉO	🔒 str. 6	PREMIÉRA	
Československo 1984. Rodinnou oslavu suspendovaného ředitele Československého filmu narušuje neustálý tlak Státní bezpečnosti... Hrají J. Bondoux, J. Janeček, T. Silberteín, C. Vidoni a M. Wyseur. Režie É. Cénat. Théâtre de l'Imprévu, Orléans, Francie Mezinárodní projekt, který připomene 25. výročí pádu berlínské zdi a Sametové revoluce. Hráno ve francouzštině s českými titulky.						
NEDĚLE	14.	13:00	DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ	🔒 str. 14		
		15:00	DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ	🔒 str. 14		
STŘEDA	17.	19:00	V. Katcha – J. Sibre / HOSTINA DRAVCŮ			B
Dech beroucí drama odhalující skutečnou povahu jednajících postav. Píše se rok 1942. V městečku nedaleko Paříže slaví Sofie narozeniny. Na ulici jsou ale zastřeleni dva němečtí důstojníci a gestapo chce rukojmí. Sofie a její přátelé dostanou „privilegium“ svůj večírek dokončit a ze svého středu sami vybrat dva, kteří se obětují pro ostatní... Hrají S. Milková, P. Prokeš, P. Halíček, M. Hrubý a další. Režie P. Veselý. Městské divadlo Mladá Boleslav						
SOBOTA	20.	18:00	CABARET	KONEC 20:45	14. REPRÍZA	T
NEDĚLE	21.	16:00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	🔒 str. 15 KONEC 18:45	118. REPRÍZA	
Uvádíme v rámci rodinného cyklu Pohodová neděle za zvýhodněné vstupné!						
PONDĚLÍ	22.	19:00	D. Drábek / KOULE			
P. Tomicová v příběhu vrahky. Atletická královna Milena už chřestí svými zlatými šperky a blíží se k vám... Režie D. Drábek. Klicperovo divadlo Hradec Králové						

PÁTEK	26.	10:00	KRÁLOVA ŘEČ	KONEC 12:30	10. REPRÍZA	D
SOBOTA	27.	18:00	CHARLEYOVA TETA	KONEC 20:30	43. REPRÍZA	G
ÚTERÝ	30.	19:00	ZOJČIN BYT	KONEC 21:00	7. REPRÍZA	F

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ČTVRTEK	11.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	22. REPRÍZA	
SOBOTA	13.	18:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA	KONEC 20:15	29. REPRÍZA	U1
PÁTEK	19.	19:00	JEPTIŠKY	KONEC 21:20	23. REPRÍZA	H1
NEDĚLE	21.	15:00	V. Kracík / POHÁDKY Z MLÉČNÉ DRÁHY			
			Veselá sci-fi pohádka, která děti zavede až do dalekého vesmíru, kde se druhý český kosmonaut Milan setkává se dvěma mimo-zemskými bytostmi... Vhodné pro děti od tří let. Hrají M. Černý, B. Šebestíková a P. Konvičková. Režie V. Kracík. Divadlo Tramtarie, Olomouc			
PONDĚLÍ	22.	9:00	POHÁDKY Z MLÉČNÉ DRÁHY			ŠK
		10:30	POHÁDKY Z MLÉČNÉ DRÁHY			ŠK
ČTVRTEK	25.	19:00	MRZÁK INISHMAANSKÝ	KONEC 21:10	13. REPRÍZA	C2
PÁTEK	26.	19:00	NEŘEŽ A KATKA KOŠČOVÁ – POCTA ZUZANĚ NAVAROVÉ			
			Koncert české folkové skupiny, která vznikla jako volné pokračování legendárních Nerez, s první slovenskou Superstar, v Čechách známou spoluprací s M. Horáčkem na albu Český kalendář.			

VČD VÁS ZVE NA DOSTIHOVÉ ZÁVODIŠTĚ

SOBOTA	13.	13:00	DOSTIHOVÝ DEN			
			IV. kvalifikace na 124. Velkou pardubickou s Českou pojišťovnou a řada dalších dostihů. Vstupenky do lóže VČD je možné vyměnit za kupóny u abonentních vstupenek v předprodeji VČD.			

VČD NA ZÁJEZDECH

STŘEDA	17.	19:00	BALADA PRO BANDITU	KUTNÁ HORA		
PÁTEK	19.	19:00	DVANÁCT ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ	JABLONEC NAD NISOU		
STŘEDA	24.	19:00	APARTMÁ HOTELU PLAZA	MLADÁ BOLESLAV		

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

JISTĚ, PANE PREMIÉRE!

SLUHA DVOU PÁNŮ

PŘIPRAVUJEME NA ŘÍJEN

- PÁTEK 3. 19:00** **F. Houtappels / NA MĚLČINĚ**
Hra, která disponuje životní moudrostí a humorem. Tři ženy rekapitulují po smrti manžela a otce svůj život... Hrají I. Janžurová, S. Remundová, B. Munzarová a M. Vladyka. Režie J. Nvota. **Divadlo Kalich, Praha**
- SOBOTA 11. 19:00** **A. Neilson / LHÁŘI** **PREMIÉRA P1**
Lehce morbidní současná komedie, ve které jedna dobře myšlená lež přeroste do těch nejabсурdnějších rozměrů. V hlavních rolích J. Musil a P. Borovec. Režie Z. Dušek j. h.
- SOBOTA 18. 19:00** **A. Jay – J. Lynn / JISTĚ, PANE PREMIÉRE!**
Kdyby to nebylo tak k smíchu, bylo by to spíš k pláči. Břítka komedie o tom, jak se dělá velká politika – nejen v Británii. Hrají K. Heřmánek, D. Morávková, J. Carda a další. Režie K. Heřmánek a M. Pavlík. **Divadlo Bez zábradlí, Praha**
- NEDĚLE 19. 19:00** **C. Goldoni / SLUHA DVOU PÁNŮ**
Jedna z nejslavnějších komedií všech dob, která si z GRAND Festivalu smíchu 2014, odvezla titul **Komedie diváků!** V hlavní roli R. Vencel. Režie N. P. Penev. **Moravské divadlo Olomouc**

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

- SOBOTA 18. 19:00** **L. Lagronová / PO PLÁČI SMÍCH** str. 22 **PREMIÉRA P1a**
Laskavý i černý humor v básnickém intimním dramatu o lásce, zášti, ale především o naději. Hrají P. Janečková, L. Zbranková j. h., D. Novotná a L. Vlášková. Režie R. Žák j. h.
- STŘEDA 22. 19:00** **E. Jelinek / POUTNÍK** **PREMIÉRA**
Dramolet věčně rebelující nositelky Nobelovy ceny za literaturu o pouti vnějším i vnitřním světem jejího otce, jeho žitím a ne-žitím. Uvádíme v cyklu **INprojekty** (Malé inscenační projekty světových novin). Hraje J. Hyhlík. Režie J. Augustín j. h.
Náhradní termín za zrušené představení 16. června.

MĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

HRAJEME:

M. Bulgakov / ZOJČIN BYT str. 7–13

Vtipná, byt' nelítostná groteska a třeskutá komedie z dob, kdy mít vlastní ložnici byl protiprávní luxus, z lidí se stávali „soudruzi“ a „občané“, z aristokracie chudina, z osobností vyvrhelové a z nicek oficiální osoby s imunitou... V hlavních rolích J. Janoušková, P. Tenorová, A. Postler, M. Mejzlík a L. Špiner. Režie J. Klimsza j. h.

R. Rose / 12 ROZHŇEVANÝCH MUŽŮ

Soudní drama za zavřenými dveřmi. Tucet porotců, kteří rozhodují o vině či nevině a kteří na sebe v zápalu boje prozradí víc, než chtějí. Hra o nejisté pravdě, o předsudcích většiny, ale také o síle lidskosti a o tom, co zmůže jednotlivec stojící sám mezi všemi. V inscenaci vystoupí jako hosté P. Kostka a F. Švihlík, dále hrají J. Hyhlík, J. Kalužný, P. Novotný, L. Špiner, J. Vrána j. h. a další. Režie P. Kracík j. h.

N. Simon / APARTMÁ HOTELU PLAZA

Tři komediální příběhy o lásce, nevěře, rodičovské lásce a panice v luxusním apartmá číslo 719 hotelu Plaza v New Yorku. Dvojice herců si v jednom večeru vyzkouší role stárnoucích manželů, svědce a ženy z předměstí i zoufalých rodičů – to vše v těsné blízkosti diváků na Malé scéně ve dvoře. Hrají P. Janečková, J. Kalužný, P. Tenorová a P. Borovec. Režie P. Novotný.

U. Eco – C. J. Frankl / JMÉNO RŮŽE

Středověká mysteriózní detektivka s prvky thrilleru! V jednom nejmenovaném italském klášteře, který ukrývá přísné střeženou knihovnu obsahující veškeré vědění tehdejšího křesťanského světa, dojde k několika záhadným úmrtím místních mnichů... V hlavních rolích J. Kalužný, J. Hyhlík a P. Borovec. Režie P. Kracík j. h.

B. Thomas / CHARLEYOVA TETA

Jedna z nejlepších komedií všech dob plná překvapivých situací a jiskřivě anglické komedie. Dva spolužáci z oxfordské univerzity se touží co nejdříve zasnoubit se svými láskami. Chybí jim však oficiální doporučení vážené osoby, jak vyžádá dobová etiketa. Co teď? Počkat na příjezd bohaté tety z Brazílie, nebo někoho přemluvit, aby se za ni přestrojil?! Hrají P. Borovec, L. Špiner, J. Musil a další. Režie M. Schejbal j. h.

D. Goggin / JEPTIŠKY

Muzikálová komedie plná svěží energie, která nabízí nevšední pohled na život řadových sester. Pět řeholic naskočí benefiční představení, aby získaly peníze na pohřeb svých kolegyní, které se nešťastnou náhodou otrávil polévkou... Hrají J. Janoušková, P. Janečková, D. Novotná, M. Skorová a P. Tenorová. Režie L. Olšovský j. h.

M. McDonagh / MRZÁK INISHMAANSKÝ

Tragikomédie drsná i melancholická jako irský venkov nebo zapomenuté ostrovy o překračování vlastních hranic. Mrzák Billy se rozhodne vykročit ze životního stereotypu a pokusí se splnit si svůj velký sen... V titulní roli P. Borovec. Režie L. Špiner j. h.

H. von Kleist / ROZBITÝ DŽBÁN

Komedie plná vytáček o udržení se u moci za každou cenu, která satiricky promlouvá o aroganci mocných, kteří o nás rozhodují. Hrají Z. Rumpík, P. Dohnal, J. Janoušková a další. Režie V. Vencí j. h.

R. a M. Cooney / A JE TO V PYTLÍ!

Překvapivá komedie s nevyžádanou „pomocí“. Mladí manželé Kerwoodovi v ní usilují o adopci dítěte. Vše by bylo na nejlepší cestě, pokud by se ale v jejich domě neobjevila nečekaná návštěva! V hlavních rolích L. Špiner, P. Borovec a J. Pejchal. Režie R. Bellan j. h.

D. Seidler / KRÁLOVA ŘEČ

Dramatický příběh státníka, který překonal hendikep, strach a nedůvěru v sebe sama, aby se postavil do čela národa v jeho těžké chvíli. Hra nepostrádá ani typický britský humor na téma vysoké politiky. V hlavních rolích M. Mejzlík a J. Kalužný. Režie P. Novotný.

P. Pörtlner / BLÁZNIVÉ NŮŽKY

Kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Zažili jste někdy v divadle, že by diváci mohli ovlivňovat děj hry? Ne? Tak to právě v Bláznivých nůžkách zažijete... Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a J. Vrána j. h. Režie P. Novotný.

J. Kander – F. Ebb – J. Masteroff / CABARET

Milostný příběh a zábavná kabaretní čísla na pozadí významných dějinných událostí v Evropě v jednom z nejlepších muzikálů všech dob. V hlavních rolích M. Šíkorová, L. Špiner a J. Pejchal. Režie P. Novotný.

M. Uhde – M. Štědroň BALADA PRO BANDITU

Muzikálové zpracování příběhu zbojníka Nikoly Šuhaje, muže velkého srdce a živelné nespoutanosti. Za první světové války narukoval k uherskému pluku, ale zběhl a skrýval se. Jeho láska k Eržice a nedostatek peněz, aby si ji mohl vzít, ho přivedly ke zbojnickví. Četníkům se mu dařilo unikat až do chvíle, kdy byla na jeho dopadení vypsána vysoká odměna... Hrají J. Musil nebo T. Lněnička j. h., P. Tenorová, Z. Bittlová, L. Špiner, J. Vrána j. h., P. Dohnal a další. Režie M. Tarant j. h.

OPÉRATION ROMÉO

VÝJIMEČNÁ PREMIÉRA VE FRANCOUZŠTINĚ

Několik týdnů na přelomu srpna a září byste v zákulisí divadla mohli velmi často slyšet francouzštinu, neboť zde herci orleánského divadla Théâtre de l'Imprévu zkoušeli inscenaci **OPÉRATION ROMÉO** (Operace Romeo) podle hry slovenského spisovatele, básníka a herce Viliama Klimáčka Komunizmus, komedie normalizace. Jedná se o mezinárodní projekt spojující slovenské, české a francouzské umělce, který vznikl v rámci spolupráce Pardubického kraje s francouzským krajem Région centre a který připomene 25. výročí pádu berlínské zdi a Sametové revoluce. Premiéra se uskuteční v sobotu 13. září v Městském divadle, překlad do češtiny bude zprostředkován titulky. Hra nás zavede do Československa

roku 1984, do rodiny Michala, bývalého ředitele Československého filmu, který byl suspendován a nyní pracuje v archivu. Jednoho dne slaví se synem, studentem medicíny, narozeniny své ženy, jejíž otec je spisovatel-disident. Za bezstarostnou oslavou a rodinnou pohodou se však skrývá neustálý tlak Státní bezpečnosti. Manželé vědí, že jsou odposloucháváni a sledováni...

„Protože téma hry je velmi „československé“, doba normalizace po okupaci v roce 1968, chtěli se francouzští tvůrci zajat podívat k nám. Ale proč jen podívat, proč to rovnou u nás nezkoušet? Proto děkujeme pardubickému divadlu, které nám k tomu poskytlo prostor a kam jsme se po červencových zkouškách

v Paříži přemístili. Po pardubické premiéře Operaci Romeo odehrajeme ještě ve Svandově divadle v Praze, v Českých Budějovicích a v Bratislavě, v říjnu je pak naplánována francouzská premiéra v Paříži,“ říká jeden z překladatelů hry **Jaromír Janeček**, který v samotné inscenaci také účinkuje. Režisér inscenace a umělecký šéf Théâtre de l'Imprévu **Éric Cénat** několik měsíců roku 1998 pracoval v Armádním divadle v Sofii. Tato epizoda v něm vyvolala tolik zájmu a otázek, až to změnilo celou jeho profesní kariéru. „Neustále mě to táhlo na Východ. Práce a zájezdy mě pravidelně přiváděly do zemí bývalého komunistického bloku. V těchto zemích jsem potkával profesory, malíře, herce, inženýry..., kterým bylo společné, že byli v letech 1970-80 kádrováni, sesazováni, normalizováni a sledováni. Jejich jedinou vinou bylo, že nevstoupili do komunistické strany a zachovali si své ideály. Jejich životy nebyly samozřejmě v tak přímém nebezpečí jako v období stalinských čistek, ale komunismus se na ně přesto vrhl chladně, nevyhnutelně a nemilosrdně. A právě tato setkání stojí za zrodem projektu Operace Romeo.“

Viliam Klimáček popisuje historii z lidského pohledu, proto je v jeho díle velice často přítomna rodina. Rodina jako poslední zástíta v období krize, kterou můžeme považovat za útek bez podezírání a rozkladu. Zde tomu tak ovšem není, autor ukazuje prstem tam, kde to obzvláště bolí: i ty nejpevnější manželské svazky a rodinná spojení mohou být narušeny totální mocí.

Operace Romeo je odkazem na Orwellovu knihu 1984. Viliam Klimáček v ní klade otázku: Poslušností totalitnímu režimu lidská bytost zraňuje, nebo chrání ty, které miluje?

RaS

Práce na roli nekončí premiérou, říká *Jindra Janoušková*

S představitelkou titulní role Zoji Denisovny JINDROU JANOUŠKOVOU jsme se sešly v červnu na konci vyčerpávajícího generálkového týdne, pouhé dva dny před premiérou nové inscenace ostravského režiséra Janusze Klimszy Zojčin byt. Náročný režisér a padající teplotní rekordy dávaly hercům zabrat, ale Jindřiška byla veselá a milá, jako vždy. Rozhovor s ní byl příjemným osvěžením v divadelní oáze uprostřed rozkopaných, prašných a zprahlých Pardubic.

Bulgakovovu hru Zojčin byt ve Východočeském divadle inscenoval Juraj Deák v revolučním roce 1989. Ty jsi v inscenaci hrála. Jakou jsi měla roli? A jak vyzněla inscenace v tehdejší společensko-kulturní atmosféře? Dokázala bys Deákovu inscenaci srovnat s tou současnou režiséra Janusze Klimszy?

Abych řekla pravdu, vzpomínám si na to dost těžko, protože jsem tu svou tehdejší roli neměla moc ráda. Teď nechci, aby to vypadalo, že jsem nějaká nufunná! (SMÍCH) V té době jsem byla mladá a hrála jsem Allu, která byla sice taky mladá, ale byla to taková dáma z vyšší společnosti, vdova, která potřebovala peníze na cestu do Paříže, a spadla do toho. A mně se ta osudová krásná žena hrozně špatně hrála. Alespoň mám z toho takový pocit. Je to vážně moc

dávno a už si z toho moc nepamatuji... Vlastně celá ta inscenace mi nějak proklouzla mezi prsty, protože premiéra byla týden před revolucí, a to jsem prostě měla jiné myšlenky. A kdybych to měla nějak srovnat? Mám pocit, že v té době inscenace neměla na diváky patřičný dopad. Tady nebylo žádné soukromé vlastnictví, žádní podnikatelé, byla tu socialistická společnost, všechno bylo všech. Hrálo se to asi proto, že to byla ruská hra, ale myslím, že téma soukromého vlastnictví tam vůbec nevzniklo a bylo to spíš o soužití v rozděleném bytě v tehdejšímu Rusku. Ta hra je velmi složitá a je problém, že spousta mladých lidí dobu, ve které se příběh Zoji odehrává, vůbec nezná – málokdo ví (a ani já jsem to nevěděla), že po VRSR musel Lenin udělat ústupek a povolit soukromé podnikání alespoň drobných živnostníků, aby se mu nezhroutil stát. A do té doby je právě zasazen Zojčin příběh, ve kterém jsou zdůrazněny machinace, úplatkářství atd., což se vlastně děje i dnes v naší společnosti. Takže si myslím, že v tomhle ohledu hra dnes určitě funguje a fungovat bude. Zajímalo by mě, co na to naši mladí diváci řeknou, jestli je příběh zaujme.

Michail Bulgakov je kultovní autor, většina z nás četla jeho romány, ve Východočeském divadle se hrála před osmi lety jeho hra Mistr a Markétka. →

Jaký máš ty vztah k tomuto autorovi?

Myslím, že je úžasný a současný. Psal v době Stanislavského, kterým se tak trochu nakazil. U něj totiž každá věta má svůj význam a jinou náladu – je hrozně těžké ty střihy zahrát. Zojčin byt je zvláštní a těžká hra o bytí a nebytí. A co jsme se o autorovi neučili (SMÍCH), že Bulgakov měl určité zkušenosti s drogami. Napsal dokonce jednu povídku, kde úplně přesně popisuje, co drogy s lidmi dělají. V Zojčině bytě má Bulgakov vlastně autobiografickou postavu – hraběte, který je závislý, u nás ho hraje Martin Mejzlík.

Za Januszem Klimszou jde pověst náročného režiséra a zároveň v našem divadle hostuje poprvé. Jak se ti s ním pracuje?

Na spolupráci s ním jsem se těšila. Ale je to první setkání, a tak nevíš, co si všechno můžeš dovolit. Snažila jsem se všechny jeho požadavky plnit, protože jsem hrozně poslušná herečka, ale nedařilo se mi Zoju najít, takže jsme nebyli ani jeden spokojení... Ale to je to hledání, nejistota, jestli jdeš správným směrem. Janusz chce po herci, aby existoval v postavě a nehrál jenom text, ale aby jeho role na jevišti žila. Podobnou práci jsem nedávno zažila i s Vítem Venclem na Rozbitém džbánku, se kterým jsme se taky hodně natrápili. Víš, práce na roli nekončí premiérou. Nemyslím si, že už všechno vím, stále na ní budu pracovat, a to mě na divadle baví. Žádný stereotyp. Pořád začínáš znova. S každým novým úkolem jsi opět na začátku a nevíš, jestli se ti to povede...

Janusz Klimsza je hroznej puďák, a když už si neví rady, tak ti to zahraje. Je skvělý herec a je škoda, že hraje v Ostravě a ne u nás. Hrozně ráda bych s ním stála na jevišti. Má neuvěřitelnou energii. Tak třeba už dlouho na mě nikdo z hlediště nezařval. (SMÍCH) Pan Klimsza má svou představu a tlačí nás do ní. Jde po jádru, po člověčenství, po autenticitě. Na scéně, ve kterých nejsem, jsem se dívala z hlediště a byla jsem překvapená, když jsem viděla své kolegy, kteří byli najednou úplně jiní. Všichni máme už svou zaběhnutou gestikulaci, mimiku, intonace. A najednou jsem viděla rukopis režiséra, který nás donutí dělat něco jinak, než jsme zvyklí.

Co ti blesko hlavou, když jsi zjistila, že budeš hrát Zoju?

Že to bude průšvih... (SMÍCH) Tenkrát jsem se s Allou tak natrápila! Teď ji hraje Petra Janečková a trápí se úplně stejně. Měla jsem z toho hrozný strach a obavy i z dopadu té hry na diváky. Ale teď mě to strašně baví. Dostala jsem se do fáze, kdy si užívám zkoušení a potřebovala bych ještě tak minimálně čtyři zkoušky, abych se v roli Zoji zabydlela.

A z čeho jsi měla takový strach? V čem je třeba Zoja jiná než ty?

Zoja je tvrdá byznysmenka, podnikatelka. Zatímco já jsem citová matka. (SMÍCH) Jak jsou někde nějaké slzy, duše, tak to je moje, ale tohle je tvrdá ženská, Ruska, která se s ničím nepatí. A nakonec ji ruská moc dožene a zlomí. Určitě bych si nikdy nechtěla vydělávat peníze tím, že bych si doma v bytě udělala bordel (SMÍCH) a vzala si hraběte, feťáka, a milovala ho jenom proto,

P. JANEČKOVÁ A J. JANOUŠKOVÁ. ZOJČIN BYT, FOTO R. ŠTÁSTNÝ

že je hrabě! (SMÍCH) Já potřebuju chlapa, který se o mě postará. Zoja je úplně jiná, rozmazlená, chce hlavně prachy, prachy, odjet do Paříže a šít úžasné modely.

Ale podnikatelského ducha tak trochu máš, ne?
Jako že mám tu cukrárnu? (SMÍCH) No asi jo, to máš pravdu.

A to by tě nebavilo, kdybys nebyla herečka?

A proč myslíš, že tu cukrárnu mám? (SMÍCH) Petr (PETR DOHNAL, ŘEDITEL DIVADLA A MANŽEL JINDRY – POZN. RED.) mi to už několikrát naznačil, abych šla raději do cukrárny. (SMÍCH) Ale vážně, nechtěla bych v cukrárně dělat pořád. Stejně bych musela dělat ještě něco jiného. Já nemám ráda stereotyp, mám ráda, když se něco nového děje. I když teď si protiřečím, protože cukrárna je taky pěkný adrenalin. Neustálé kontroly a povolení, ale za pultem mě to moc baví. Pracuju tam tak 4x až 5x do měsíce. Mám tam svoje stálé zákaznice, se kterými si ráda povídám. To je škola života, to jsou příběhy, osudy! Já si tam s nimi hrozně odpočínu. Vypráví mi o životě, o dětech...

A co tvoje děti, Eliška a Tereška?

Eliška je v angažmá v Příbrami, teď zkouší podobnou

hru jako naše „Nůžky“, takovou interaktivní, kde diváci mění děj. Doufám, že je šťastná, i když teď je tvrdá doba a nikdo se s tebou u divadla nemazlí. Já bych teď nechtěla začínat. Jistotu nemáš žádnou a v ničem. Tak mi nezbývá než jí držet palce.

Tereška právě ukončila první ročník studia mediálních komunikací na UJAK a teď už má prázdniny. Jakou cestou se dá, je ve hvězdách, je hodně komunikativní a dokáže být neuvěřitelně milá. Já ji měla hrozně ráda v cukrárně, protože zákaznice a hlavně děti z ní byly celé pryč, jak se na ně usmívala a povídala si s nimi... Teda na cizí lidi, doma už toho smíchu tolik není. Ale to je normální, rodiče jsou rodiče. (SMÍCH)

Jsem moc ráda, že holky už vyrostly ze sourozenecských bojů a teď si bezvadně rozumí, když spolu bydlí v Praze v podnájmu. Vaří si a pomáhají si navzájem. Člověk je trochu klidnější, když tam mají jedna druhou.

V době, kdy naši diváci budou číst tento rozhovor, budeš mít už premiéru i několik repríz za sebou, budou za námi dokonce i očekávané divadelní prázdniny. Teď v půli června ti ale popřeju, aby sis roli Zoju už dál jen užívala a, když dovolíš, ušetřím ti divadelní kopanec – Jindřiško, ZLOM VAZ!

AnH

POVÍDEJ, JAKÉ TO BYLO, KDYŽ JSI BYLA MALÁ! ANEB *Lída Vlášková*, JAK JI NEZNÁTE...

Není vám to blbě?! Víte, jaká je to dřina?

To jsem ještě měla věneček...

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

Minulou divadelní sezónu nezavršila premiéra na Kunětické hoře, jak jsme byli z posledních let zvyklí, ale v Městském divadle, kam se v sobotu 14. června po 25 letech navrátila groteska Michaila Bulgakova **Zojčin byt**, kterou v Pardubicích debutoval renomovaný režisér Janusz Klimsza působící v ostravském Národním divadle moravskoslezském, pod jehož vedením se naši herci představili ve zcela nových polohách a barvách. Přijďte se o tom sami přesvědčit, herecké výkony stojí za to! Následující fotogalerii z popremiérových oslav přijměte jako pozvánku na některou z repríz... RaS

P. TENOROVÁ, A. POSTLER A Z. RUMPÍK, **ZOJČIN BYT**, FOTO R. ŠTASTNÝ

JINDŘE JANOUŠKOVÉ ZA ZTVÁRNĚNÍ TITULNÍ POSTAVY POGRA-
TULOVALI I BÝVALÝ PRIMÁTOR PARDUBIC ING. JIŘÍ STRÍTEŠKÝ
S MANŽELKOU.

NA PRÁCI SVÉHO KOLEGY JANUSZE KLIMSZY SE TAKÉ PŘIJEL PODÍVAT
REŽISÉR VÍT VENCEL, KTERÝ V PARDUBICÍCH NAZKOUŠEL ROZBITÝ
DŽBÁN.

V JEDNÉ Z HLAVNÍCH ROLÍ SE BLÝSKNUL LEXA POSTLER, JEMUŽ
OPOROU NA PREMIÉRE BYLA VEDLE MANŽELKY I SESTRA SIMONA
POSTLEROVÁ.

PETRA TENOROVÁ A LÁDA ŠPÍNER SE PO PREMIÉRE SEŠLI S HEREČ-
KOU OSTRAVSKÉ KOMORNÍ SCÉNY ARÉNA ALENU SASÍNOVOU-
POLARCZYK.

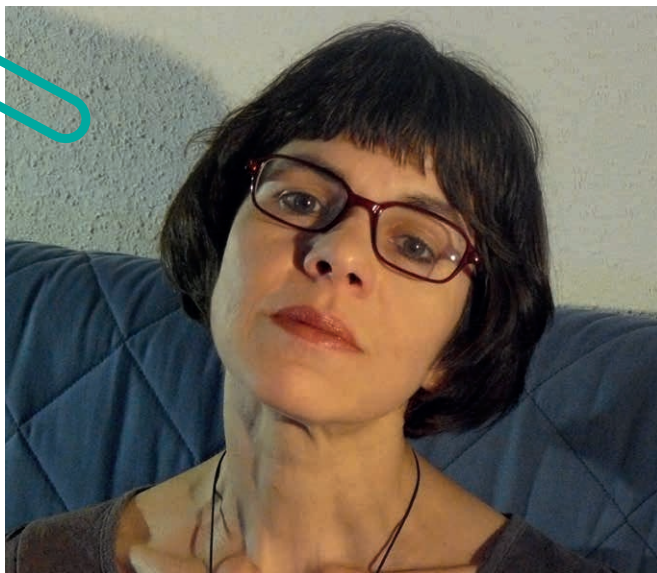
ZDENĚK RUMPÍK SE SVOU ŽENOU V ROZHOVORU S PARDUBICKÝM
PODNIKATELEM A DLOUHOLETÝM PŘEDPLATITELEM ING. ALOISEM
RAINBERGEM.

DO PARDUBIC SE RÁDA VRACÍ NAŠE BÝVALÁ KOLEGYŇE LUKA
ŠTĚPÁNKOVÁ, OBZVLÁŠT KDYŽ MÁ PREMIÉRU JEJÍ PARTNER RADEK ŽÁK.
FOTO L. JENÍČEK

NÁVRATY JANY PITHARTOVÉ

ROZHOVOR Z PENDOLINA PARDUBICE – OSTRAVA

Jednou z nejméně „viditelných“ profesí v divadle je dramaturgie. A taky je to zaměstnání, jehož náplň se velice těžko popisuje známým a příbuzným, když se ptají, co vlastně v tom divadle dělám. A v neposlední řadě ani spousta divadelníků neví, co to přesně obnáší být dramaturgem. Výklad pojmu „dramaturgie“ je na delší povídání, ale já vám nyní spíš chci představit jednu dramaturgyni, která dělá svoji profesi perfektně, s neobyčejným nasazením a obětavostí, ale zároveň s výrazně tvůrčím přístupem, chytrým nadhledem a otevřeným srdcem. JANA PITHARTOVÁ je jedním z nejlepších a zároveň nejméně viditelných dramaturgů. Na internetu, Facebooku, Twitteru či jiných sociálních sítích se o ní nic moc nedozvíte. Snad jen, že vystudovala pardubické gymnázium a Pedagogickou fakultu v Hradci Králové a poté

pracovala ve Východočeském divadle Pardubice, v ostravském Divadle Petra Bezruče, poté zopakovala kolečko Pardubice a „Bezruči“ a nakonec zakotvila v Divadle loutek v Ostravě. Tam je podepsaná pod spoustou inscenací pro děti i dospělé jako dramaturgyně, ale pracovala i na adaptacích literárních příběhů, které s nesmírným citem přenášela na jeviště. Jedním z takových příkladů je třeba hra pro děti i jejich rodiče Čtyřlístek zasahuje, kterou mohli diváci vidět na posledním GRAND Festivalu smíchu.

Jana je velmi pracovitá, maximálně vytížená, dokonale oddaná divadlu, a to každému, kde zrovna působí, ať už nastálo, či pohostinsky. Někdy si takhle „zahostuje“ v činohře Karlovarského městského divadla, ke které ji poutá mnohaleté přátelství s tamními umělci,

jindy spolupracuje s divadlem v Šumperku či Olomouci.

A opakovaně se vrací do svých rodných Pardubic, do divadla, které je jejímu srdci možná nejbližší. Připomeňme alespoň její spolupráci s režisérem Zdeňkem Duškem na Richardovi III. či inscenaci Zojčina bytu s ostravským režisérem Januszem Klimszou z konce minulé divadelní sezóny. V této sezóně ji u nás čeká další titul Kejklíř z Lublinu – adaptace románu I. B. Singera, kterou bude inscenovat slovenský režisér Marián Pecko. Při příležitosti Janina posledního pracovního návratu do Východočeského divadla jsem jí položila pár otázek...

Jani, jako dramaturgyně jsi u nás naposledy připravovala Zojčin byt. Jeho autora Michaila Bulgakova si budou diváci pamatovat z inscenace Mistr a Markétka, která měla premiéru před osmi lety. Zojčin byt je groteska, slibujete dokonce „třeskutou komedii“. Čím tě ten titul zaujal?

Nutno dodat, že v třeskutosti je napětí, nebezpečí, takže „třeskutá komedie“ je vzrušující, ne tak úplně lehkovázný žánr. Zojčin byt mě zaujal všestrannou divadelností. Postavy mluví vtipnými, živoucími dialogy, snoubí se bohatými vzájemnými vztahy, zjevnými i skrytými, na první pohled jednoduchý příběh je vystaven mistrně, přehledně, ale na dalekosáhlém a hlubokém podkladu mimořádně závažných témat, a spěje k nenadálému překvapení. Dramatické postavy jsou jedna krásná role vedle druhé, herci v nich mají co hrát. A navíc tahle hra z doby NEP divuje - až lékář - svou aktuálností, aniž bychom jí ji násilně podsouvali.

Pár dní před sametovou revolucí měl tento titul premiéru v našem divadle. Měla jsi možnost ho vidět?

Možnost jsem určitě měla, ale představení jsem neviděla. Vůbec jsem tehdy nechodila do divadla, bavila mě poezie. Víím, že to byla velká škoda, věhlas té inscenace tehdy došel i k mým, básničkami zalehlým uším. Ale už to bohužel nedoženu.

Ty i Janusz jste přišli z Ostravy. Předpokládám, že se znáte. Měli jste možnost spolupráce, nebo se divadelně potkáváte až v Pardubicích?
Poznali jsme se asi před čtrnácti lety, když Janusz chystal svou první šéfovskou sezónu v Divadle Petra Bezruče, byla jsem tam tehdy ještě v angažmá. Pak jsme se potkávali v různých divadelních situacích, ale tohle je naše první inscenační spolupráce na hře. Jsem moc ráda, že jsem dostala tu možnost.

Čím je výjimečná divadelní scéna v Ostravě?

V Ostravě jsou čtyři profesionální divadla, což je na tak velké město zdánlivě málo, ale v tamním sociálním prostředí to nejspíš stačí. Každá z těch scén má svou tvář. Národní divadlo moravskoslezské je čtyřsouborové divadlo (nemýlím-li se poslední v republice). Sleduji především jeho činohru a ta splňuje všechny předpoklady repertoárového divadla na vysoké úrovni, umělecký soubor má kvalitní herecký základ a proměňuje se novými mladými talenty, působí v něm vynikající režiséři a dramaturgie takzvaně myslí na diváka, a přitom není ani trochu bojácná a přichází s pozoruhodnými počiny. Divadlo Petra Bezruče se dramaturgicky i inscenačně orientuje na mladé diváky, aniž by opomíjelo klasiku, a daří se mu to výtečně. Nejmladší Komorní scéna Aréna je, řekla bych, malé divadlo s velkým repertoárem, uvádí klasiku i novinky a „vzorky“ neznámé dramatiky, a inscenace

staví především na herectví. No, a my pajtášci (Divadlo loutek Ostrava), jak nám Ostravští říkají, hrajeme především 14 – 20 představení týdně pro děti a mládež, to je určitý. Pak jednou až dvakrát týdně pro dospělé. V obou případech se tak trochu protitrendově snažíme o poutivou loutkařinu.

Které divadlo v Ostravě je tvým oblíbeným? Chodíš někam záměrně kvůli hercům, repertoáru, atmosféře?

Spíš si občas vyberu inscenaci, která mě zajímá, bez ohledu na to, které divadlo ji hraje. Bohužel chodím v Ostravě do divadel dost málo, protože vzhledem ke dvěma festivalům, které pořádáme, musím často cestovat na představení do Prahy i jinam.

Když budu tři dny v Ostravě, co bych si neměla nechat ujít? Na jaké představení, které jsi viděla nebo znáš z doslechu, bys mě pozvala?

Určitě běž k Bezručům na Petrolejové lampy v režii Martina Františáka, do „velkého“ na Podivný případ se psem v režii Janusze Klimszy a – mohu-li si přiihřát krapet vlastní polívky – k nám na Lebensraum, režiroval Marián Pecko. Arénu vynechávám jen proto, že jsem nějaký čas „chyběla“.

V nadcházející sezóně se budete zase potkávat – s Mariánem Peckem připravujete dramaturgii I. B. Singerova románu Kejkliř z Lublinu. Já osobně ten román miluju, ostatně i mnoho dalších od tohoto autora. Co znamená pro tebe? Máš Singera ráda?

Singer mě udivuje urputnou živoucností, tím nenasytným hledem po životě s vědomím všudypřítomné smrti, který je vlastní mnoha židovským autorům v diaspoře. A taky se mi líbí názor, který odrážejí všechna jeho díla: že kudy, jak a kam jdeme, určujeme my sami.

Vím, že existuje dramaturg Kejkliře z Lublinu, viděla jsem ji inscenovanou před několika lety. Tehdy jsem se toho dost bála, nedovedla jsem si představit ten úžasný román přenesený na jeviště. Nás čeká nová dramaturg. Připravíš ji ty, nebo to necháš na režisérovi?

Původně jsem dost pomýšlela na tu existující polskou dramaturgii, o níž mluvíš. Jenže její autoři ji posléze vtiskli muzikálovou podobu s choreografií „na klíč“ a jiná provedení zakázali. Tak musíme napsat dramaturgii vlastní. Budeme spolupracovat, jinak to mezi režisérem a dramaturgem ani nejde.

S Mariánem Peckem jsi už spolupracovala ve svém mateřském Divadle loutek. Co to bylo?

Byla to inscenace Lebensraum (Životní prostor), o níž jsem se už zmínila. Ten název v závorce není jen překlad, protože v názvové součinnosti ty dva výrazy vyjadřují dva různé pojmy. První směřuje do minulosti, druhý do budoucnosti. Tuhle vynikající hru napsal slavný americký dramatik židovského původu Israel Horowitz. Práce na inscenaci s pouhými třemi herci (hrají asi 50 postav), vynikajícím režisérem a citlivým muzikantem Pavlem Helebrandem, který vytvářel hudbu přímo na zkouškách, byla úchvatná. Ne často se dá u provozního divadla zažít něco tak intenzivního. Uvedli jsme českou premiéru, autor přiletěl z Ameriky a všechny nás líbal. Bylo to nádherné.

Čím tě zajímá svébytná poetika tohoto režiséra?

Mám obavu, že když se budu snažit to pojmenovat, tak té poetice ublížím. Neumím to, je jeho a mně je velkým potěm blížká. A kromě poetiky si velmi vážím Mariánovy důkladnosti a důslednosti. Vzácné, v době rychlených efektů.

Proč se ráda vracíš do Východočeského divadla? A proč do Pardubic?

Čím déle jsem daleko, tím víc cítím, že doma jsem tady. **JaU**

DNY EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ

opět otevřou divadelní zákulisí

Město Pardubice se již podvanácté připojuje ke **DNŮM EVROPSKÉHO DĚDICTVÍ** (European Heritage Days – zkr. EHD). Cílem akce je posílení historického povědomí a hledání cest ke kořenům naší, evropské i světové civilizace. Dny evropského dědictví probíhají každoročně v září v mnoha městech a obcích po celé Evropě. V rámci těchto dnů je možno zhlédnout dlouhou řadu kulturních a stavebních památek, které nejsou jinak běžně pro veřejnost přístupné. Jednotlivá města rovněž pořádají doprovodné kulturní a společenské akce. Historicky první Dny otevřených dveří památek se konaly již v roce 1984 z podnětu Francie. Na druhé evropské konferenci ministrů odpovědných za architektonické dědictví, která se konala v roce 1985 ve Španělsku, francouzský ministr kultury navrhl, aby Rada Evropy dala této iniciativě záštitu s mezinárodní působností. Některé evropské země jako Nizozemí, Lucembursko, Malta, Belgie, Velká Británie (Skotsko) a Švédsko brzy poté zorganizovaly podobné akce jako Francie. V roce 1991 se tyto aktivity spojily pod značkou Dny evropského dědictví. Od roku 1996 se připojuje dalších 40 středů a východoevropských zemí včetně zbytku Spojeného království. O rok později se mezi účastnické státy zařadilo i Rusko. V roce 2000 se Dnů poprvé zúčastnilo všech 47 signatářských států Evropské kulturní konvence. V České republice se Dny evropského dědictví konají již od roku 1991.

Česká část letošních Dnů evropského dědictví bude slavnostně zahájena v pátek 5. září v Opavě, **pardubičtí zájemci se otevření památek dočkají v neděli 14. září**, kdy své prostory představí šestnáct historických objektů. Tradičně budou zpřístupněny **kostely sv. Bartoloměje, sv. Jana Křtitele a Bolestné Panny Marie** (tzv. Kostelíček). Návštěvníci jistě uvítají možnost navštívit komentované prohlídky **zámku, městské radnice, židovského hřbitova, Zelené brány, Příhrádku** s městskou galerií, **Východočeské galerie, Univerzity Pardubice** (budovy na náměstí Čs. legií) či **Machoňovy pasáže**. Novinkou v programu bude otevření **zvonice u kostela sv. Bartoloměje, kostela Zvěstování Panny Marie, Státního okresního archivu a Larishovy vily** na Zámečku.

Do programu Dnů evropského dědictví se samozřejmě zapojí i Východočeské divadlo, které na neděli 14. září chystá **VELKÝ NÁVŠTĚVNÍ DEN**, jenž nabídne nejen prohlídku zákulisí historické budovy divadla, ale také výrobních dílen a zázemí Malé scény ve dvoře. Jako bonus budou v rámci Dne otevřených dveří představeny i jednotlivé divadelní profese. Prohlídky zákulisí začnou ve 13.00 a 15.00 hodin. Skupinky návštěvníků budou početně omezené a zájemci si musí za symbolických 30 Kč zakoupit vstupenky, které se prodávají v předprodeji VČD či přímo na místě před prohlídkami, ale s tím rizikem, že skupiny mohou být již plně obsazené. RaS

L. ŠPÍNER S P. JANEČKOVOU LONI PŘI DNI OTEVŘENÝCH DVEŘÍ PŘEDSTAVILI NEJEN PRÁCI REKVIZITÁŘŮ, ALE I SVOU DČERU KAROLÍNKU, FOTO L. JENÍČEK

POHODOVÉ NEDĚLNÍ ODPOLEDNE ... TENTOKRÁT S BLÁZNIVÝMI NŮŽKAMI

L. ŠPÍNĚR, P. DOHNAL, D. NOVOTNÁ, P. JANEČKOVÁ A A. POSTLER, **BLÁZNIVÉ NŮŽKY**, FOTO M. KLÍMA

neděle 21. září v Městském divadle

Už během minulé divadelní sezóny jsme zahájili nový cyklus odpoledních představení, který jsme nazvali **Pohodová neděle**. Touto novinkou se snažíme naše představení přiblížit i dojíždějícím divákům či celým rodinám, které nemohou navštěvovat divadlo v tradičním večerním čase. Jedná se tedy o jakési odpolední „matiné“, v rámci kterého hrajeme už od 16.00 hodin a za výhodnější cenu, než je klasické vstupné! Navíc jsme navázali spolupráci s **Balóon Cafe** na Karlovíně, kde vám v případě zájmu pohlídají vaše nejmenší ratolesti – bližší informace na www.balooncafe.cz.

V září v rámci cyklu Pohodová neděle uvedeme interaktivní komedii **Bláznivé nůžky**, která vás zavede do ka-deřnického salónu, kam přichází několik náhodných i stálých zákazníků. Najednou se však o patro výš stane vražda a jedinými, opravdu nestrannými pozorovateli a svědky jste vy, diváci. Jenom vy můžete vypovídat a usvědčit vraha. Věřte, že této bláznivé zábavy se rádi zúčastníte! Ještě nikdy se vám totiž nestalo, že byste mohli ovlivňovat děj hry, mluvit s postavami a dokonce vypátrat vraha! Budete v napětí, ale zároveň se budete skvěle bavit!

Chcete-li zdarma získat dvě vstupenky na Bláznivé nůžky v neděli 21. září od 16.00 hodin, navštivte naše internetové stránky www.vcd.cz, kde na titulní straně klikněte na ikonu **SOUTĚŽ**. Zde odpovězte na tři kvízové otázky. Pokud budou vaše odpovědi správné, dostanete se do losování o dvě volné vstupenky. Do losování započítáváme jednu odpověď z jedné konkrétní e-mailové adresy. Soutěž uzavřeme v neděli 14. září. Hodně štěstí!

Výročí (nejen) pro pamětníky

Jana Štěpánková (nar. 6. září 1934)

Kdo by ji neznal alespoň z televizních seriálů jako doktorku Královou z Nemocnice na kraji města, Pavlu z Takové normální rodinky nebo třeba babičku z Ranče U Zelené sedmy. Někteří pardubičtí diváci si ji dokonce pamatují na prknech Východočeského divadla. Mladší ročníky budou možná naopak překvapeně, že tato známá česká divadelní a filmová herečka se v Pardubicích, jak sama říká, „herecky narodila“.

Ještě předtím se ale **Jana Štěpánková** narodila v Žilině jako dcera hereckého páru Eleny Hákové a legendárního Zdeňka Štěpánka. Herecké nadání po svých rodičích zdědili i její dva nevlastní bratři z otcovy strany Martin a Petr Štěpánkovi. Celkem měla Jana Štěpánková čtyři sourozence – krom bratrů ještě dvě sestry Kristýnu a Kateřinu. Pradědeček Jany Štěpánkové byl významný český básník, zakladatel moderní poezie a představitel Májovců Vítězslav Hálek.

Jako děvče měla Jana Štěpánková přísně zakázáno hrát divadlo, dokonce i na školních besídkách. Poprvé stála na jevišti v necelých 15 letech. O své první divadelní zkušenosti hovoří se smíchem jako o naprosté katastrofě. Byli tenkrát s rodiči na chalupě v Železně Rudě, kde působil ochotnický spolek, který požádal Zdeňka Štěpánka, jestli by u nich nechtěl v jednom představení hostovat. Ochotníci oslovili i mladičkou Janu, které otec divadlo nakonec povolil. Na svou roli byla ale příliš mladá a navíc, když se při samotném představení poprvé setkala s otcem na jevišti, nebyla prý zpočátku schopná slova.

Po prázdninách se i přesto přihlásila na konzervatoř. Tehdejší školská reforma ale konzervatoře zrušila a studentům herečtvý nezbylo než jít rovnou na vysokou školu. Ale mladý studentům stát „vynahrail“ středoškolské vzdělání a oni mohli pokračovat na vysoké škole, poskytl jim měsíční intenzivní studium a dispens ministerstva školství. Jana Štěpánková tak absolvovala na DAMU už v roce 1953, tedy jako devatenáctiletá! Tehdy dostala umístěnku do divadla, ale do zaměstnání nenastoupila kvůli natáčením svého prvního filmu Nástup. Nakonec z toho byl velký problém, který se řešil až na ministerstvu a mladá herečka si musela urychleně najít angažmá. Podle raz zkušenských kolegů se rozmýšlela mezi Plzní, Olomoucí a Pardubicemi. Pardubice nakonec zvítězily a Jana Štěpánková nastoupila do svého prvního angažmá v tehdejším

Krajském oblastním divadle v Pardubicích, ve kterém strávila následujících 6 let. Zažila zde éru vynikajících režisérů, jako byli Karel Novák nebo Karel Jernek, a zahrála si ve hrách světového repertoáru. Diváci si ji mohou pamatovat např. jako španělskou královnu v adaptaci Hugova románu Ruy Blas (1958). Největší úspěch té doby a doslova kasovní trháč byla však bezpochyby Jernekova inscenace, československá premiéra hry Skřivánek Jeana Anouilha (1957), kde hrála hlavní roli Jany z Arcu.

Na přelomu 50. a 60. let se Jana Štěpánková s pardubickým divadlem rozloučila a vrátila se do Prahy, kde působila následujících 13 let v libeňském Divadle S. K. Neumanna. Tam se setkala se svým budoucím manželem, divadelním a filmovým režisérem Jaroslavem Dudkem. Znali se už ze studií na DAMU, ale partnery se stali až na počátku 60. let. Tento krásný harmonický vztah, z něhož se narodil syn Jan, trval celých 40 let. V roce 2000 Jaroslav Dudek zemřel. Jana Štěpánková říká, že tehdy přišla o své dvě životní lásky. Toho roku jí totiž Divadlo na Vinohradech, kde hrála téměř tři desítky let (od r. 1972), neprodloužilo smlouvu a ona tak nedobrovole odešla do důchodu.

To ale neznamenalo, že by se stáhla do ústraní. I nadále se věnovala televiznímu natáčení (např. filmy Anděl páně, Účastníci zájezdu, pokračování seriálu Nemocnice na kraji města, seriály Cukrárna nebo První republika), rozhlasu a dabingu. Až do roku 2008, kdy oslavila své 75. narozeniny, vytrvale odmítala různé divadelní nabídky, protože ji podle jejích slov nic nezaujalo. Nakonec kývla především díky svému synovi, který ji tenkrát přesvědčil, na nabídku Divadla Ungelt, kde nastudovala v režii Ladislava Smočka společně se Zlatou Adamovskou úspěšnou francouzskou hru Na útěku. V nelehkých letech po manželově smrti jí byl velkou oporou právě syn Jan a jeho děti, dvojčata Barbora a Tereza. Jan nezdědil umělecké sklony ani ambice po rodičích, vystudoval matematicko-fyzikální fakultu a vlastní softwarovou firmu.

Jana Štěpánková získala v roce 2000 Cenu Františka Filipovského za dabing a v září 2009 dostala od prezidenta republiky Václava Klause Zlatou plaketu za mimořádný přínos českému kulturnímu životu během předchozích padesáti let. Letos byla Lubomírem Lipským uvedena do televizní Dvoraný slávy v anketě Týty.

Minirozhovor pro pardubické diváky s paní Janou Štěpánkovou vznikl virtuálně. Po telefonické dohodě jsme spolu komunikovaly přes e-mail. Osobně by to snad ani nešlo, protože paní Štěpánková je neuvěřitelně vytížená. V současné době natáčí v Beskydech seriál pro Českou televizi Obvodák Martin a k tomu hraje v Praze v Divadle Ungelt a v Divadle Na Jezerce. Energie a nasazení paní Štěpánkové jsou obdivuhodné, klobouk dolů před touto šarmantní dámou, o které se člověku ani věřit nechce, že by měla oslavit 80. narozeniny!

Po studiích na pražské DAMU jste nastoupila do svého prvního angažmá ve Východočeském divadle. Proč právě tam?

Rozhodla jsem se proto, že do Máteřova jsem jezdila jako malá ke svému strýci, a věděla jsem, že kdyby bylo nejhůř, tak tam dojdu třeba pěšky, bylo to kousek od Pardubic.

Jak vzpomínáte na šest let strávených v Pardubicích?

Vzpomínám na ně s láskou. Byla to doba „her a malin nezralých“. Poznávala jsem chod divadla, hrála jsem každý den s výbornými kolegy a vynikajícími režiséry. Učila jsem se, to škola dát nemůže. Říkám, že jsem se v Pardubicích narodila jako herečka.

Přestože jste v Pardubicích působila v době divadlu ne příliš nakloněné, byla nějaká inscenace nebo role, na kterou si ráda vzpomene?

Skřivánek – Jana z Arcu. Byl to v pravém slova smyslu success, československá premiéra v režii Karla Jerneka. Byl to takový úspěch, že jsme několikrát vyprodali karlínské divadlo a francouzská ambasáda mi nabídla stipendium do Paříže.

Jste stále velmi zaneprázdněná herečka, nyní dokonce dojíždíte na natáčení až do Beskyd. Jak to zvládáte? Neláká vás odpočinek v důchodu?

Někdy to není lehké, když po cestě vlakem zpět mám ještě večer představení, ale zatím to jde. A důchod? Bez práce by mi bylo smutno, takže jsem ráda, že se smutek odkládá.

S kým a jak oslavíte letošní kulaté narozeniny?

Jako každý rok s naší rozvětvenou rodinou.

AnH

➤ JAKO DONA MARIA DE NEUBERG V RUY BLAS, VČD 1958

→ S J. HURTOU JAKO JANA Z ARCU VE SKŘIVÁNKOVÍ
(UVÁDĚNĚM JAKO JANA Z ARCU), VČD 1957

JEJICH PODPORU POTŘEBUJEME A DĚKUJEME ZA NI!

Kvalitní inscenace, které se setkávají nejen s diváckým ohlasem, ale i se zájmem kritiky, by nemohly vznikat bez pevného zázemí, divadlo musí fungovat jako dobře promazaný strojek, ve kterém každé kolečko řádně zapadá do druhého, jednotlivé divadelní profese (od technických po umělecké) na sebe navazují, proplétají se, doplňují se. Pardubická scéna takovým zákulisím naštěstí disponuje, výsledkem společného úsilí celého týmu je pak plné hlediště a spokojení diváci.

Divadlo by však nemohlo fungovat ani bez sponzorů a donátorů, kteří doplňují financování města, kraje a státu, jimž bychom na tomto místě rádi poděkovali.

Mezi podporovatele Východočeského divadla již dlouhou dobu patří i manželé LENKA A ROMAN ŠMIDBERŠTÍ.

Pane Šmidberský, nemalé finanční prostředky věnujete divadlu jako soukromá osoba. Co vás k tomu vede?

Rozhodli jsme se tak spolu s mojí ženou, protože máme pardubické divadlo rádi, jsme jeho věrnými diváky a příznivci. Velmi si vážíme pana ředitele Dohnala. Pardubice mají štěstí, že v čele divadla stojí člověk, který umí lidi do divadla přilákat.

Fandíme jemu i hercům, protože svou práci dělají dobře.

Divadlo navštěvujete pravidelně, jaké či jaká představení vás nejvíce zasáhlo/a?

Nemůžu říct, které bylo úplně nejlepší, protože letošní sezóna byla velmi vydařená. Nejvíc na mě asi zapůsobila Králova řeč a naopak jsem se velmi dobře bavil při Jeptiškách. Zajímavý byl i Mrzák inishmanský. Bohužel jsme nestihli premiéru Cabaretu. Na ten se budeme těšit v září, protože ohlasy byly veliké...

Jste mimo jiné i většinovým vlastníkem pardubického hokejového klubu. Existují nějaké paralely mezi hokejem a divadlem?

Hokejový klub si s divadlem vychází velmi vstřícně. Naši obchodní partneři chodí fandit hokeji, ale i velmi rádi zhlédnou dobré divadelní představení. A domnívám se, že je to tak i naopak, partneři divadla zase rádi zajdou na hokej. Myslím, že se snažíme dělat ve svém oboru maximum tak, aby Pardubice mohly být právem pyšné na své hokejisty i herce... Kultura a sport dělají lidem život příjemnější. Proto je jejich podpora důležitá.

Děkují za rozhovor a především vaši podporu! RaS

HEREC HERCI

ANEBO VŠECHNO, CO JSTE KDY CHTĚLI VĚDĚT, ALE BÁLI JSTE SE ZEPTAT...

Na konci loňské sezóny předal Honza Musil štafetu PEPOVI PEJCHALOVÍ, který si k rozhovoru vybral svého kolegu PETRA BOROVICE. Co o sobě prozradil jeden ze služebně nejmladších členů souboru našeho divadla, rodák ze slovácké Strážnice, se dozvíte právě teď.

ANH

Pepa: Pocházíš z kraje a vůbec z prostředí, kde se ctí tradice a místní kultura (kroje, hudba, zvyky, jídlo, pití atd.). Považuješ se za patriota? Kdy jsi měl na sobě naposledy váš kraj a které zvyky a tradice ti tady chybí?

Petr: Určitě jsem hrdý na to, odkud pocházím. Ale zdravě jako každý člověk. Nemohu o sobě ale tvrdit, že jsem takový ten typický představitel Slovácka, to asi ne. K tomu se vztahuje i ta otázka ohledně kroje. To si totiž vůbec nepamatuji. Musel jsem být opravdu hodně (!) mladý. No a k těm tradicím. Když jsem nastupoval na školu – DAMU, tak mi samozřejmě chybělo více lidí s podobnou náturou, ale je fakt, že jakmile je ve Strážnici nějaká větší kulturní akce, tak na ní málokdy chybím.

Pepa: Víš, že rád sportuješ a sportovní dění i nadále sleduješ. Které sporty jsi už stihl vyzkoušet a na které se teprve těšíš? Jak vidíš své sportování v Pardubicích (hokej, kolo, dostihy atd.)?

Petr: Sportů jsem vyzkoušel moc, za což jsem rád. Ale tohle téma mě pořád trošičku bolí, protože stále nejsem schopný jít si zahrát fotbal, hokej nebo třeba tenis. Reálně zvládnú ping pong a na Playstationu skoro všechno. (SMÍCH) Koleno mě pořád nechce pustit (PO ÚRAZE PŘED PÁR LETY – POZN. RED.). Každopádně si do Pardubic беру kolo a přes prázdniny, které budu trávit jak na Moravě, tak i zde, budu jezdit jako o život. No a od nové sezóny začnu chodit na mou srdeční záležitost, hokej. A ano, budu fandit Pardubicím s jedinou výjimkou. Tou jsou momentální mistři! (SMÍCH)

Pepa: Vsadil sis někdy? Třeba i na sebe? Nějaká zajímavá sázka? Nemusí to být nutně sportovní výkon!

Petr: Vsadil jsem si, je to dávno. Vyhrál jsem, ale nějak jsem tomu nepřišel na chuť. Jinak jedna speciální sázka byla, respektive je, a pokud ji náhodou prohrají, což se zatím jeví jako nesmysl, tak se v onen okamžik lidé na Václavském náměstí pobaví. Nemůžu říct, o co se jedná. Respektive ani nechci. (SMÍCH)

Pepa: Dobrý film. Jaké filmy (žánry, období, prostředí atd.) ne/máš rád a proč? Zajímalo by mě pár tvých dobrých tipů na hezký filmový večer, popřípadě jak by vypadal tvůj „filmový festival“, kdybys měl čas a možnosti. Jaké jsou tvé neoblíbené scény, herci a režiséři?

Petr: To je těžká otázka. Dobrých filmů je... V poslední době mě velice potěšil Grandhotel Budapešť. Co se týká mých srdcovek, tak těmi jsou Klub rváčů, Nelístopný soubor a Big

Lebowski. Ten znám i nazpaměť. (SMÍCH) Nemám moc v oblíbené hororů, které se odehrávají na typickém americkém venkově. Mám velice rád staré westerny. Tenkrát na západě, Pro hrst dolarů, Hodný, zlý a ošklivý. Z nových se mi moc líbilo Zabít Jesseho Jamese zbabělcem Robertem Fordem. Líbí se mi staré československé komedie. Čtyři vraždy..., Pane, vy jste vdova!, Světáci. Můj filmový festival by se skládal z filmografií pánů Finchera, Jarmusche, bratří Coenů, Scorseseho. Oblíbená scéna je určitě každá v Lebowském, miluju v Čelistech, když si nakonec žralok nakloní loď s jednohubkou. Rád se dívám na starší borce, jako je De Niro, Al Pacino, Nicholson. Z těch mladších mě teď nejvíce baví Michael Fassbender. Režiséry jsem zodpověděl, no a ti „méně“ oblíbení? Opravdu, ale opravdu nemám rád Titanic a Pearl Harbour. (SMÍCH) Omlouvám se všem, které jsem tím zklamal, ale bohužel. Přitom to dělali skvělí režiséři, co už! (SMÍCH)

J. PEJCHAL A P. BOROVEC S R. CHVALOVOU V A JE TO V PYTLÍ, FOTO M. KLÍMA

LONDÝN PO DESETI LETECH – VELKÁ NÁRUČ ZÁŽITKŮ

Naše divadlo pořádá jednou v sezóně zájezd do zahraničí, orientovaný především na divadelní zážitky. Za posledních deset let se vytvořila více méně stálá skupina herců, která se pravidelně účastní těchto výletů za hranice všedních dnů, nelituje vynaložených prostředků a harcuje přes půl Evropy (či světa), aby viděla představení v těch nejlepších divadelních domech. Po Londýně, kterým jsme tuto šňůru cest začali, jsme byli v Paříži, Petrohradu, Stockholmu, New Yorku, Krakově, Bratislavě, Vídni a Berlíně.

Letos jsme navštívili opět Londýn, město, co doslova žije divadlem a které je hned po New Yorku královstvím muzikálu. Takže Londýn podruhé. Na letišti nás vítala paní Liba Burke, která pro nás připravila vyhlídkovou cestu městem. Po ubytování v hotelu Shakespeare (s názvem tolik příznačným pro náš divadelní zájezd) jsme se vydali do divadel, každý podle libosti a taky podle toho, na jaký kus sehnal lístky. Mnozí z nás toužili vidět jeden z nejslavnějších muzikálů všech dob *Fantoma opery*. Možná i proto, že v našem divadle se v posledních měsících tento muzikál skloňuje ve všech pádech, protože naše dílny vyráběly téměř celou výpravu pro inscenaci *Fantoma* v Praze. Silný příběh, krásná hudba a jeviště jako místo zázraků, úchvatná výprava předčila všechna očekávání, skvělé pěvecké a herecké výkony, prostě zážitek!

Dalším hudebně-dramatickým kusem, který byl v hledáčku mnohých z nás, byl titul *Billy Elliot*. Příběh malého chlapce z chudé dělnické rodiny, který se touží stát tanečníkem a vyvolá tím sérii nevole a pohrdání ze strany příbuzenstva. V muzikálu hrají, tančí a zpívají v alternaci nesmírně talentovaní kluci, tomu „našemu“ nebylo víc než dvanáct let a musela jsem smeknout před jeho úžasným talentem a profesionalitou.

Naši „výpravu“ zajímalo nejen divadlo, ale i památky, výstavy, toulky úchvatným městem nebo jen obyčejné lelkování na lavičce v parku. Většina z nás

byla v Londýně už podruhé, **MARTINA SIKOROVÁ** byla v tomto ohledu nováčkem. Co ji nejvíce v Londýně překvapilo, co fascinovalo?

„Mě překvapilo a zároveň fascinovalo už během letu, že když se letadlo naklání, tak to nejsou turbulence, ale že jenom stoupá nebo klesá a já ho nemusím vyvažovat svým tělem, protože to zvládne samo. (SMÍCH) Pak jsem byla překvapená na muzikálu *Miss Saigon*, že všichni, kdo mají být „šikmooci“, takoví opravdu byli, a že nebyli vybráni s ohledem na rasu, ale na talent, byli opravdu moc šikovní. V Billy Elliotovi mě až zaskočilo, že chlapec, kterému není víc než deset dvanáct let, může být tak dokonalý. Neuvěřitelně silné a krásné představení. A moc se mi líbilo v bazilice sv. Pavla. Zavřela jsem oči, poslouchala varhany a bylo mi krásně.“

A jak to prožíval **JOSEF PEJCHAL**? „Už to, že jsme tam mohli letět znovu, byl pro mě zážitek. Byl jsem tam před deseti lety a moc se mi tam líbilo. Užíval jsem si Londýn, to kosmopolitní město, které je, myslím si, krásné na žítí. Vyšlo nám počasí. Viděl jsem několik skvělých představení – velký muzikál *Miss Saigon*, úžasnou činohru v malém divadle 1984. od Orwella, což byl určitě můj nejsilnější divadelní zážitek. Překvapilo mě, že jsem se ve městě dost orientoval a neztrácel jsem se. Užíval jsem si, že jsme bydleli poměrně blízko v příjemném hotelu. Navštívil jsem i typický britský pub a zažil atmosféru fandění fotbalu v hospodě, protože se zrovna hrálo finále jednoho z anglických pohárů. Krásným zážitkem byla také návštěva Národní galerie.“

Takže divadlo, toulky městem a Národní galerie, to byly vrcholy pobytu pro Pepu. A jak to viděla **ZDENA BITTLOVÁ**, která trávila londýnský zájezd většinou se mnou? Líbilo se jí samozřejmě divadlo, viděla *Fantoma* a *Billyho Elliota*. „Město je velmi zajímavé, moc se mi líbila architektura, nejen památek, ale i stylových obytných čtvrtí. Je skvělé, že každých téměř dvě stě

tří sta metrů je park, zeleň, lavičky... Překvapilo mě, že i když je město plné turistů, působí velmi klidným dojmem a nikde není cítit shon či stres. Ale měli jsme i gastronomické zážitky – výborné jsme si pochutnali v autentické vietnamské restauraci, luxusní italské cukrárně a ochutnali typické britské speciality ve stylovém baru poblíž hotelu.

Ano, jak říká Zdena, město působí velmi přátelsky a i přes množství lidí a aut je zde příjemně. Jezdili jsme metrem (ve špičce plným) a pomalými (protože jsou jich plné ulice) doubledeckery, ale nikdy jsme necítili nervozitu a rozčilení. Pro mě osobně bylo největší devízou londýnského výletu město samotné. Staré vedle nového, malebná zákoutí, plná zeleně. Město rozvázné a klidné a přesto plné lidí. Dokázala bych tam žít od hodiny...

Největší zážitek ROMANY CHVALOVÉ? „Už ten výlet sám o sobě byl úžasný zážitek. Byli jsme tam před deseti lety, moc se nám tam líbilo a tak jsme chtěli jet znova. Tentokrát jsme s Jirkou (KALUŽNÝM, MANŽELEM – POZN. RED.) vzali i obě děti. A co byl pro mě zážitek? Už to, že mladší syn po úrazu zvládl celý pobyt s berlemi. Na Londýně se mi líbí to, jakým způsobem je skloubená stará a nová architektura. Někde by mi to asi vadilo, ale tady je to v pěkné harmonii. Vyšlo nám luxusní počasí. Jirka byl s Matějem v Britském muzeu, zajímala je starověká kultura. Jirka vůbec říkal, že by celou dobu mohl strávit v Britském muzeu. A pak byli kluci v Muzeu Jamese Bonda, kde byla všechna ta auta a zařízení z Bondovek, k tomu běžely ukázky z filmů. Myslí, že kluci byli nadšení.

V divadle jsme viděli Fantomu opery, což se nám sice líbilo, zejména po technické stránce, ale, upřímně řečeno, podruhé bych na to nešla. Trochu lituji, že jsem nebyla na představení, ve kterém hrála Kathleen Turner, ale protože nerozumím dobře anglicky, tak by to možná dopadlo jako v New Yorku, když jsem byla na komedii s Jeremy Ironsem, všichni se smáli a já nevěděla čemu. Pak jsme byli v Camden Town, což je taková čtvrt s malebnými domky, jsou tam trhy, prostě zajímavé místo, kde se snoubí mnoho kultur a různá architektura. My jsme navíc tak trochu „ujeti“ – sedneme si do metra nebo autobusu, jedeme na kraj města

a koukáme se, jak bydlí obyčejní lidé. Toto jsme si užívali nejvíce se synem Honzou ve Stockholmu. Já jsem vůbec šťastná, když si někde sednu a koukám, jak lidi chodí, a jen si užívám.”

Co překvapilo JINDRU JANOUŠKOVOU?

„Počasí! Přijeli jsme ze zimy a přivítalo nás teplo. Pak následovala projížďka městem se skvělým výkladem paní Burke. Překvapilo mě moc pěkné ubytování. Předtím jsme spali v přísném hotelu, teď to byla úplně jiná úroveň. A překvapilo mě pivo! Prostě jsem se vpila do piva. Viděla jsem úžasný muzikál The Commitments se skvělou soulovou hudbou. Mělo to neuvěřitelnou energii. Mám natočený kousek, jak tleskám jako zběsilá. Holky (DCERY – POZN. RED.) říkaly: „Ta mamka se ale odvážala!”

A nejsilnější zážitek LEXY POSTLERA? „Procházky... muzea... Divadla mají krásná. A co teprve tramvaje?!“ A poslal mi několik fotografií s dobovými tramvajemi.

Všude, kam jsme zatím vyrazili za divadlem, se nám líbilo. Každé z navštívených měst mělo své kouzlo, bylo něčím výjimečné, všude bylo zajímavé divadlo. Ale londýnskou nabídku divadelních představení žádné z nich prostě nepředčí. Tam můžete trávit dny a týdny a nestihnete vidět všechno, co stojí za to. Doufám, že moje setkání s Londýnem nebylo poslední, a věřím, že přistě si užiju více činohry... A že si najdu čas jen tak si sednout a koukat na ten úžasný pestrý cvrkot. Mluvila jsem s kolegyněmi v herecké šatně a už se ohlížíme po dalším výletu. Kam příště? Nechte se překvapit.

JaU

FANTOM OPERY

A. POSTLER

VÝPRAVA HRY **PO PLÁČI SMÍCH** JE UŽ NA PAPIŘE

Ještě před prázdninami se v dekoračních dílnách divadla konala předávací porada kostýmů a scény do intimního dramatu Lenky Lagronové **Po pláči smích**, který bude režírovat herec našeho souboru Radek Žák. Premiéra se uskuteční 18. října na Malé scéně ve dvoře. Nahlédněte do zákulisí jejích příprav... RaS

REŽISÉR RADEK ŽÁK V ČALOUNICKÉ DÍLNĚ SE SCÉNOGRAFEM RADKEM ŠÍMOU A KOSTÝMNÍ VÝTVARNÍKÍ PAVLOU GREGOROVOU-ŠÍPOVOU.

VEDOUCÍ KREJČOVNY JANA KOSEJKOVÁ S PAVLOU GREGOROVOU-ŠÍPOVOU NAD JEJÍMI NÁVRHY. FOTO R. SMETANA

DIVADELNÍ KLUB V NOVÉM KABÁTĚ

Na konci sezóny se v divadle uskutečnilo výběrové řízení na nového provozovatele restaurace Divadelní klub v suterénu divadla, která může být příjemným místem k zahájení večera spojeného s návštěvou některého z našich představení či následného vstřebání kulturního zážitku. Z přihlášených zájemců výběrovou komisi nejvíce oslovila nabídka **Martina Damaschka** a **Jana Vacka**, kteří slibují radikální změny.

„S novou sezónou bychom všechny zájemce rádi pozvali do Divadelního klubu, který přes prázdniny prošel velkou proměnou. Pro diváky a majitele abonentních vstupenek jsme připravili mnoho výhod a akcí. Přijďte se sami přesvědčit a ochutnat ze široké nabídky moravských vín nebo dobré kávy. Těšíme se na vás! A věřte, že o vás bude dobře postaráno,“ lákají do klubu noví provozovatelé restaurace.

Pravděpodobně se máme na co těšit! Takže na shledanou v Divadelním klubu... RaS

DIVADLO ZPŘÍSTUPNILO ZVONY VE ZVONICI

V pondělí 30. června se u zvonice vedle kostela sv. Bartoloměje uskutečnil **komponovaný open-air večer k 650. výročí úmrtí Arnošta z Pardubic**, do jehož programu přispělo i Východočeské divadlo. Prvního pražského arcibiskupa připomněly ukázky z hudební komedie **Noc na Karlštejně**, ve kterém Arnošt z Pardubic jako postava vystupuje. Diváky však pobavily i písně oblíbeného muzikálu **Jeptišky**. Divadlo také uvedlo krátkou hru Jarada Portského **Z Kladska do Pardubic** o životě a díle přítele a rádce krále Karla IV., ve které účinkovali vedle herců i členové Mladého divadelního studia LAIK.

Během programu rovněž došlo k symbolickému završení několikaleté veřejné sbírky na realizaci Duchovního zvonu bohyňe Thálie, zhotoveného podle výtvarného návrhu herce Pavla Novotného, a na výrobu schodiště do zvonice u kostela sv. Bartoloměje, které bylo poprvé **zpřístupněno veřejnosti**. Zvon Thálie se však pardubická farnost rozhodla neumístit na církevní půdu, ale propůjčit jej za symbolickou jednu korunu ročně na 99 let divadlu, které ho bude užívat ke slavnostním úkonům a bude trvale vystaven ve foyer.

RaS

BISKUP JOSEF KAJNEK PŘÁVĚ OFICIÁLNĚ PŘEDAL ZVON BOHYŇE THÁLIE ŘEDITELI DIVADLA PETRU DOHNALOVÍ.

PŘÍTOMNÝM SVŮJ PART Z NOCI NA KARLŠTEJNĚ ZAPÍVAL MILAN NĚMEC, KTERÝ VE SLAVNÉ INSCENACI I HRÁL.

MARTINA SIKOROVÁ PŘÍSPĚLA DO NABITÉHO PROGRAMU PÍSNÍ LÁSKO MÁ, JÁ STŮNU...

NOVĚ INSTALOVANÉ SCHODIŠTĚ ZPŘÍSTUPNILO KRÁSNÉ ZVONY VE ZVONICI.
FOTO J. SEJKORA

A CO NA TO MLÁDEŽ?

Nesmírně důležitou součástí naší práce v divadle je jeho reflexe u diváků. Od vřelého či vlažného potlesku až po divadelní recenze v novinách a ohlasy v médiích. Vždy netrpělivě čekáme na to, jak a na koho nově inscenovaná hra zapůsobí a jaký tedy má celá naše činnost smysl. V poslední době se snažíme motivovat tu nejmladší skupinu diváků – žáky a studenty, aby vyjádřili své názory a formulovali je v podobě jakýchkoli recenzí. Letos jsme uzavřeli třetí ročník o nejlépe napsanou recenzi či kritiku. Je samozřejmě patrný rozdíl, jestli inscenaci hodnotí žáci základních škol či studenti škol středních. Myslím, že tentokrát byli všichni studenti cíleně vedeni svými kantory k vyjádření a zdůvodnění svého názoru a tím pádem absentovaly příspěvky (tolik hojně v minulých letech) s lakonickými vyjádřeními: Líbilo / Nelíbilo. Úroveň většiny prací je výrazně lepší po formální i obsahové stránce. Je zajímavý výběr představení. Zatímco Základní škola Holice si vybrala Thomasovu komedii **Charleyova teta**, frekventanti středních škol navštívili

mnohem složitější tituly hrané na Malé scéně ve dvoře.

U Charleyovy tety žáci hýřili originálními titulky svých prací – „Několikanásobná svatba“, „Krása v kráse“ (jak romantické...), „Ten muž je žena!“, „Nesmrtelná komedie“ či „Thomasova idylka“ (to mě osobně pobavilo nejvíc). Jinak byli všichni komedií vesměs nadšeni. Čtenářům poslali vzkazy jako třeba: „Pokud pohrdáte takovým geniálním dílem, ani se neobtěžujte zvedat od telenovell!“ nebo „Představení působilo věrohodně.“ či „Já osobně jsem lepší divadelní představení neviděla. Myslím, že už ani neuvidím.“ A douška nakonec – „Po zhlédnutí tohoto představení budete nesmrtelní, neboť jak známo, smích prodlužuje život a ten v této hře rozhodně nechybí!“ Kéž by to s tou nesmrtelností takto fungovalo...

V rámci cyklu INprojektů viděli studenti pardubického Gymnázia Dašická novou hru Olivera Klucka **Čekání budoucnost**, jež na všechny velmi zapůsobila, a ceněná byla i diskuse k tématu, která se konala po představení. Jejich spolužáci navštívili ještě **Mrzáka**

inishmaanského, kterého vnímali velmi pozorně a citlivě. A tady je vzkaz jedné studentky kantorům: „Vřele doporučuji všem učitelům, kteří ještě nezlomili hůl nad náctiletými a stále se v nich snaží vybudovat lásku ke kultuře, aby je na toto představení vzali.“

Dva roky po sobě vyhrála soutěž recenzí Jana Sekerová z Gymnázia Dašická. Tentokrát psala o komedii **Jeptišky** a její práce byla opět na velmi vysoké úrovni. Myslím, že přesně vystihla účel a cíl tohoto zábavného muzikálu a s velkou dávkou informovanosti popsal výkon všech hereček. Na závěr píše: „Muzikál Jeptišky je skvělým oddychovým představením na závěr pracovního týdne. Dámy na jevišti si inscenaci užívají evidentně stejně jako obecenstvo v hledišti, celé představení je tak nabitě pozitivní energií a nadhledem.“

Letos mě však nejvíce zaujala recenze studentky KATEŘINY JANOŠOVÉ, která psala o Mrzáku inishmaanském, její práci jsem vybrala jako nejpovedenější. Plusy této recenze jsou především v detailním popisu postav a hereckých výkonů. JaU

Z. RUMPÍK, L. VLÁŠKOVÁ, J. PEJCHAL, P. TENOROVÁ A J. MUSIL, **MRZÁK INISHMAANSKÝ**, FOTO L. SKOKAN

Mrzák inishmaanský aneb Herec v roli režiséra

Druhý dubnový víkend měla na prknech Východočeského divadla, resp. Malé scény ve dvoře, premiéru inscenace irského dramatika Martina McDonagha *Mrzák inishmaanský*. Původně byla hra nazkoušená pouze jako scénické čtení, které má již v pardubickém divadle tradici a u diváků si získává čím dál větší oblibu, a nyní se tedy dočkala klasického divadelního zpracování. V roli režiséra debutoval herec pardubického souboru Ladislav Špíner, který, jak sám řekl, k režisování vždycky inklinoval a inscenace pro něho byla velkou výzvou.

Dle mého názoru se jí zhostil skvěle, o čemž jsem se přesvědčila ne jednou, ale hned dvakrát. Nejprve jsem zhlédla první reprízu hry, a to se svými spolužáky při školním představení, podruhé pak, nadšena z prvotního zážitku, jsem k návštěvě Malé scény přesvědčila zbytek rodiny. Nikdo nelitoval, ba naopak, všichni jsme odcházeli plni dojmů.

Dřevěný koloniál, oprýskaná bárka, trojí zabučení (netradiční oznámení začátku představení)... Ocitáme se v nehostinné krajině Aralských ostrovů, abychom byli svědky dojemného příběhu zmrzačeného sirotka Billyho Clavena, obdivuhodně ztvárněného Petrem Borovcem. Mladíka, který je i přes svůj velký fyzický handicap odhodlán se s nepřízní osudu poprat.

Důležitými postavami příběhu jsou Billyho milující a přehnaně starostlivé „tety“ – Kate (Ludmila Mecerodová) a Eileen (Romana Chvalová) Osbournovy. Osobité postarší dámy, majitelky smíšeného zboží (v nabídce je hrášek, bonbony, pokud nějaké zbydou, a zase hrášek...), které se Billyho ujaly po smrti jeho rodičů.

Zdeněk Rumpík si „vystříhl“ Johnyho Pateena Mika, místního informátora a sběratele drbů, podomního vymahače naturálií a „milujícího“ syna, jehož cílem je upít svou matku (v roztomilém podání Lídy Vláškové) k smrti. Až na samotném konci představení se dozvídáme, že tenhle mize- ra a otrava je vlastně člověk s dobrým srdcem.

A pak je tu Helena McCormicková, „vostrá“ Helena. Křehká Petra Tenorová, její představitelka, zřejmě ještě v žádné své roli neužila tolik sprostých slovíček. I tato dršnáčka s dlouhatánskými rezavými copy, kterou živí distribuce vajec a uklidňuje jejich destrukce, zcela očividně touží po změně a troše lásky. Svěráznou postavíčkou je její bratr, zrzek Bartley (Josef Pejchal s „půvabným“ vlasovým stylingem), milovník gumových medvídků a zejména dalekohledů.

Dalším obyvatelem Inishmaanu je doktor McSharry Radka Žáka, praktický lékař, výrazná morální autorita mezi místními venkovany.

A kdo nám zbývá? Bobík Bobby Bennet, vdovec, „lodní dopravce“, ranař s dobrým srdcem. Role se zhostil jeden z původců myšlenky zinscenovat tuto hru Jan Musil.

Atmosféru nesmírně silného příběhu, který mne, příznám se, hluboce zasáhl, výborně podtrhla jednoduchá scéna s minimem rekvizit. S každým dalším výstupem poodkrýváme pozadí smutného osudu mrzáka Billyho. Hra skvěle pracuje s emocemi diváka, smích střídá dojetí. V závěru, kdy celý děj graduje, se mi slzy draly do očí. Billy odchází, obrací se k hledišti a navzdory předzvěsti blížící se smrti, vykrouží na tváři úsměv. Člověka až mrazí.

Intimní prostor Malé scény umožňuje divákovi zkoumat každé hercovo gesto, každý výraz jeho tváře. Takto blízký kontakt s publikem vyžaduje ještě civilnější herecký projev, než jaký je třeba na klasickém velkém jevišti. Jak jsem uvedla v úvodu, představení jsem viděla dvakrát, takže zatímco poprvé jsem byla unesena dějem, podruhé jsem měla již prostor zaměřit se i na tyto jemné nuance. Z tohoto úhlu pohledu je třeba vyzdvihnout procítěný a do detailu propracovaný výkon Petra Borovce.

A co říci závěrem? Že je soubor Východočeského divadla vynikající, to není žádná novinka, a jako pravidelná návštěvnice jeho představení se v tom neustále utvrzuji, avšak kloubok dolů před panem Špínerem. Še svou novou roli režiséra se, dle mého názoru, popasoval skvěle a já jen doufám, že tento jeho prvotní režijní počín nebyl zároveň jeho derniérou.

Kateřina Janošová
Gymnázium Dr. E. Holuba, Holice, 6. C.

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
 U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
 TELEFON: 466 616 411
 WWW.VCD.CZ
 WWW.FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
 TELEFON: 466 616 432
 466 616 402

PONDĚLÍ - ČTVRTEK 10:00 - 18:00
PÁTEK 10:00 - 15:30
 E-MAIL: OBCHOD@VCD.CZ
 WWW.TICKETPORTAL.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
 TELEFON: 466 616 430

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
 ČTVRTEK 15:00 - 17:00
 466 616 423
 TELEFON: 602 4 03 379

RESTAURACE DIVADELNÍ KLUB
PONDĚLÍ - ČTVRTEK 11:00 - 23:00
PÁTEK 11:00 - 24:00
SOBOTA 16:00 - 24:00
NEDELE 16:00 - 23:00

PARKOVACÍ DŮM CENTRUM
 ULICE KARLA IV., PARDUBICE
 2 HODINY PARKOVÁNÍ ZDARMA
 PO PŘEDLOŽENÍ VSTUPENKY DO VČD

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
 ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

EOP ELEKTRÁRNÝ OPATOVICE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

RWE
 The energy to lead

HLAVNÍ PARTNER VČD

Alukov
 Member of IPC Team

Autoprodej DUKLA
 PARDUBICE

Chládek & Tintěra
 PARDUBICE
 člen skupiny enteria

Kooperativa
 VIENNA INSURANCE GROUP

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
 Český rozhlas

Česká kultura
 (Městská kulturní společnost)

Country
 RADIO

RADIO ČERNA HOŘA

V1
 východočeská televize

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

Radio Pohoda
 ROCK & BEAT
WWW.RADIO-PHODA.NET

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VÝCHODOČESKÉHO DIVADLA PARDUBICE

ComArr

HAK

P
 CENTRUM

BARTH MEDIA

era

VCS
 VÝSTAVNÍ CENTRUM VČD

MULTI

Kavoviny

Vema

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ZÁŘÍ 2014 PŘIPRAVIL: RADEK SMETANA DESIGN: ALŽBĚTA HARVANOVÁ
 FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: J. JANOUŠKOVÁ A A. POSTLER, ZOJČIN BYT, FOTO R. ŠTÁSTNÝ